

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoE/19/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317217678
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317217678.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Fedor Benka a sudkýň: JUDr. Silvia Hýbelová a Mgr. Katarína Arnouldová, vo veci výkonu rozhodnutia oprávnenej: D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/X, M. F., zastúpená: JUDr. Roman Hojer, s. r. o. advokátska kancelária, so sídlom Šustekova 51, Bratislava, IČO: 50 708 953, proti povinnému: B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/X, M. F., t.č. N. XXX, O. V., zastúpený: AK Neuschlová, s. r. o., so sídlom Dostojevského rad 5, Bratislava, IČO: 36 861 359, o návrhu oprávnenej na nariadenie výkonu rozhodnutia o styku otca s maloletými deťmi: B. B., nar. XX.XX.XXXX a Q. B., nar. XX.X.XXXX, obe zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny V., o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č. k. 19Em/4/2017-124 zo dňa 14. júna 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh oprávnenej na nariadenie výkonu rozhodnutia zamietol.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 1, 2, § 370 ods. 1, § 376 ods. 1, § 379 ods. 1 CMP a § 3 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 207/2016 Z.z.

3. Súd prvej inštancie vecne zdôvodnil svoje uznesenie tým, že úlohou súdu v konaní o výkon rozhodnutia je posúdiť, či konaním povinného rodiča došlo k porušeniu práv a povinností oprávneného rodiča, ktoré mu vyplývajú z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že manželstvo oprávnenej a povinného bolo rozvedené rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 24P/221/2014-121 zo dňa 5.2.2015, ktorým súd prvej inštancie schválil rodičovskú dohodu, v zmysle ktorej o.i. boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky a styk otca bol upravený (v skratke) na každý druhý týždeň od piatka 18:00 hod. do nedele 18:00 hod. a počas jednotlivých prázdnin. Rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 16P/284/2015-217 zo dňa 7.6.2017 došlo len k zmene hodiny odovzdania a prevzatia detí. Na základe návrhu matky (čo je zrejme z emailovej komunikácie na č.l. 68 a nasl.) došlo k dohode medzi rodičmi, že sa vrátia k predošlej úprave ohľadne styku, nakoľko táto je pre deti vyhovujúcejšia. Otec chcel spísať úradný záznam na ÚPSVaR, matka nesúhlasila. Z výpovedí účastníkov a starých rodičov ako svedkov je zrejme, že návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia sa netýka nedodržovania času v zmysle posledného rozhodnutia. Matka vytkla otcovi konkrétne porušenia. Otec sa vyjadril ku každému jednotlivému údajnému porušeniu, resp. odôvodnil svoje konanie a uviedol, že je to naopak matka, ktorá nedodrížiava súdne rozhodnutie. Priznal meškanie maximálne do pol hodiny, pričom vždy dal vedieť matke. Priznal, že s mal. B. sa nerealizuje styk podľa súdneho rozhodnutia, nakoľko tento sa realizuje s prihliadnutím na záujmy mal., ktorý bude mať 16 rokov. Taktiež odôvodnil okolnosti jednotlivého omeškania sa s odovzdaním detí

kvôli prelínaniu sa režimu prázdnin a víkend. Dôvody, ktoré otec uviedol súd prvej inštancie vyhodnotil ako ospravedlniteľné. Uvedené odchýlky nie sú pravidlom a boli realizované s ohľadom na záujmy detí. Svedkovia, ktorí sú rodičmi matky, majú veľmi blízky vzťah s deťmi, matke so starostlivosťou intenzívne pomáhajú. Teda aj keď je zrejmé, že vypovedali v dobrom úmysle a presvedčení, vzhľadom na ich pomer k oprávnenej a na zrejmý rozpor s tvrdeniami maloletých detí, súd prvej inštancie nepovažoval ich výpoveď za smerodajnú pri vyhodnocovaní dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. Súd prvej inštancie pri výsluchu maloletých detí zistil obdobný postoj detí ako kolízny opatrovník pri predchádzajúcom výsluchu. Zo záznamov je zrejmé, že kolízny opatrovník aj súd prvej inštancie zisťoval, či deti majú vedomosť o tom ako má styk prebiehať, či takto prebieha. Deti sa tiež spontánne vyjadrili k niektorým konkrétnym okolnostiam. Rovnako spontánne a aj bez kladenia otázok mali záujem hovoriť o iných skutočnostiach, ktoré súd prvej inštancie písomne zaznamenal a o ktorých na pojednávaní dňa 14.6.2018 účastníkov oboznámil (č.l. 113/2). Matka tiež namietala, že otec ju neinformuje o realizácii styku s deťmi. Rodičia sú navzájom povinní sa informovať o mieste a dĺžke pobytu detí v zahraničí, teda pokiaľ otec neinformuje matku o priebehu styku, neporušuje tým súdne rozhodnutie. Tak ako to vyplynulo z výsluchu mal. detí, s otcom majú veľmi dobrý vzťah a vyjadrili spôsobom primeraným ich veku nesúhlas s postojom matky. Súd prvej inštancie na pojednávaní poučil účastníkov o povinnosti rešpektovať súdne rozhodnutie. Súd prvej inštancie nezistil také porušenia zo strany otca, ktoré by odôvodňovali nariadenie výkonu rozhodnutia. Na základe uvedeného súd prvej inštancie návrh matky ako oprávnenej zamietol. Súd prvej inštancie na záver poučuje, že pokiaľ súčasné súdne rozhodnutie nezodpovedá faktickému stavu, prípadne potrebám maloletých detí, došlo k zmene pomerov, ktoré odôvodňujú zmenu súdneho rozhodnutia.

4. Proti tomuto uzneseniu podala oprávnená prostredníctvom právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Odvolanie odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Namietala, že súd porušil jej právo stanovené v § 188 ods. 2 CSP. Podľa neho súd vykonáva dôkaz mimo pojednávania, ak je to možné a účinné. Strany majú právo byť prítomné na takto vykonávanom dokazovaní. Namietala nesprávny procesný postup prvoinštančného súdu spočívajúci v tom, že ona, ani žiadny jej zástupca, či nezávislý zástupca, na predmetnom výsluchu maloletých detí prítomní neboli. Neexistuje ani žiadny záznam obrazový či zvukový záznam potvrdzujúci, že by maloleté deti skutočne povedali veci, ktoré sú uvedené v prepise výsluchu. Maloletý B. B. na priamu otázku oprávnenej dôrazne poprel, že by sa na výsluchu negatívne vyjadril o matke. Preto napadla pravdivosť a dôveryhodnosť celého záznamu z výsluchu maloletých detí. Záznam celkovo vyznieva hrubo v jej neprospech a v prospech povinného B. B.. Dôrazne sa ohradila proti tvrdeniam uvedeným v uznesení súdu prvej inštancie. Tie vyznievajú hrubo v jej neprospech a v prospech povinného. Tak mali údajne na výsluchu maloletých detí odznieť napríklad viaceré tendenčné výroky maloletých detí. Riadne deti vychováva, učí sa s nimi do školy, pripravuje s nimi ich domáce úlohy. Chodí s nimi na športové tréningy, na lekárske vyšetrenia a ošetrenia. S maloletým B. B. bola štyrikrát na prijímacích pohovoroch na strednú školu. Povinný B. B. nič z toho nerobí, nič deťom nezabezpečuje. Nebol ani na jednom prijímacom pohovore s maloletým B. B.. Oprávnená chce a snaží sa, aby z maloletých detí boli riadni a slušní ľudia. A výchovné opatrenia, či občasné zvýšenie hlasu sú predsa normálne v každej rodine. Oprávnená dbá na to, aby sa deti doma riadne učili, a aby chodili na tréningy. Aj na prvé sväté prijímanie maloletého Q. a na rozlúčku so školou maloletého B. povinný neabsolvoval nijakú prípravu. Všetku prípravu zabezpečila výlučne iba oprávnená. Povinný sa iba prišiel s maloletými od fotiť a tým prezentovať, že je vzorný otec. Oprávnená ďalej namietala správnosť postupu prvoinštančného súdu a jeho hodnotenie jednotlivých dôkazov samostatne, aj v ich vzájomnej súvislosti. Súd tendenčne a nekriticky zhodnotil pravdivosť výpovede povinného a rovnako nekriticky prijal aj odporúčenie kolíznej pracovníčky, ktorá odporučila návrh oprávnenej zamietnuť. Prítom táto kolízna opatrovníčka nemala k prípadu vôbec žiadny vzťah a pred pojednávaním, na ktorom navrhla predmetný návrh oprávnenej zamietnuť, s prípadom či jednotlivými jeho účastníkmi vôbec neprišla do styku. Naopak súd odmietol zobrať do úvahy výpovede svedkov D. N. a X. N.. Tí pritom o pravdivosti tvrdení oboch strán majú detailný prehľad a najlepšie vedia zhodnotiť tvrdenia oboch strán. Navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec prvoinštančnému súdu a nariadil mu opätovné vykonanie dokazovania.

5. Vyjadrenie k odvolaniu podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými Okresným súdom Galanta v uznesení a toto považoval za vecne správne. S argumentmi, ktoré vo svojom odvolaní uvádza oprávnená, sa nie je možné z ich strany stotožniť. Otec vždy postupoval v plnom záujme mal. Q. a mal. B.. Právo dieťaťa vyjadriť slobodne svoj názor vo veciach, ktoré sa ho týkajú, je jeho nepopierateľným právom tak vo vnútroštátnom

práve, ako aj v medzinárodnom práve. Je potrebné si uvedomiť, že relevancia aktívnej účasti na konaní rastie s vekom dieťaťa. Je nepochybné, že vývoj osobnosti, je veľmi zložitý proces ovplyvnený rôznymi faktormi a ako taký je ho treba posudzovať vo vzťahu k maloletému s ohľadom na jeho intelektuálnu zrelosť, ktorá závisí od jeho vzdelania, emocionálnu zrelosť, ktorá je bezprostredne spätá s vekom, a tiež spoločenskú zrelosť ako schopnosť vytvoriť si úsudok a predvídať veci a javy. Príkláňal sa k názoru, že vo vykonávacom konaní by malo platiť pravidlo, že čím viac sa dieťa blíži k veku plnoletosti, o to viac by jeho vôľa mala byť relevantnejšia pre súd. Výsluch maloletého dieťaťa a zisťovania jeho názoru je osobitný druh dokazovania. Dieťa ako plnohodnotný nositeľ práv a povinností musí byť v právnych vzťahoch plne rešpektované. Z § 38 CMP vyplýva súdu povinnosť informovať maloletého o prebiehajúcom konaní a zisťovať jeho názor. Právo dieťaťa vyjadriť svoj názor je veľmi úzko prepojený s ochranou jeho najlepšieho záujmu, ktorý je možné vyhodnotiť práve prostredníctvom toho, čo dieťa vyjadrí. Z Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj z dikcie § 38 CMP, vyplývajú dve základné kritéria pre vyhodnotenie spôsobu zisťovania názoru maloletého a to vek dieťaťa a vyspelosť dieťaťa. Tieto kritériá by mali byť vyhodnotené vo vzájomnej súvislosti, pritom je potrebné ich posudzovať individuálne v každom jednom prípade. Dieťa ako ľudská bytosť sa od narodenia vyvíja tak fyzicky, ako aj emocionálne a intelektuálne. Na posúdenie kritérií pre vyjadrenie názoru dieťaťa budú rozhodujúce tri kľúčové oblasti súvisiace s vývojom dieťaťa: vnímanie, pamäť a reč. Za súčasného stavu je možné uviesť, že vyhodnotenie kritérií je výlučne vecou súdu a je otázkou individuálneho posúdenia okolností a predpokladov na strane dieťaťa a jeho rozumovej a vôľovej vyspelosti. Rešpektujúc participačné práva dieťaťa a záväzky vyplývajúce z Dohovoru o právach dieťaťa premietnuté do § 38 ods. 2 CMP vyplýva, že je uprednostňované priame zisťovanie názoru maloletého, aby bol naplnený účel zachovania ochrany a presadzovania najlepšieho záujmu dieťaťa v konfrontácii s jeho autonómiou vôle. Mal za to, že súd pri výsluchu mal. B. a mal. Q. postupoval v zmysle príslušných ustanovení právnych predpisov v súlade s dodržiavaním medzinárodných záväzkov. Súd riadne zistil skutočný, skutkový stav a poskytoval spravodlivé rozhodnutie. Námietku oprávnenej, že ona alebo ňou stanovený zástupca nebol prítomný pri výsluchu mal. detí, a tým bolo porušené právo oprávnenej na spravodlivý proces, považovali za neopodstatnenú. V prípade výsluchu maloletých ide o osobitný druh dokazovania, ktorý sa prioritne realizuje cestou súdu, za prispôsobenia veku a vyspelosti maloletého dieťaťa a podľa povahy vecí súd zisťuje názor maloletého dieťaťa bez prítomnosti iných osôb. Oprávnená v odvolaní tvrdí, že mal. B. a mal. Q. sa nikdy nevyjadrili tak, ako v uznesení konštatuje súd, čím napáda pravdivosť a dôveryhodnosť celého záznamu výsluchu mal. B. a mal. Q.. Zároveň oprávnená tvrdí, že tvrdenia mal. detí vyznievajú hrubo v jej neprospech a v prospech povinného. K uvedenému si dovoľujeme konštatovať, že nie je daný dôvod, prečo by mal. B. a mal. Q. počas výsluchu klamali a zavádzali tým kolízneho opatrovníka. Ako vyplýva aj z uznesenia, mal. B. a mal. Q. sú veľmi citlivé a vnímavé mal. deti, ktoré pociťujú nezhody medzi rodičmi a napätú situáciu. Mal. B. aj mal. Q. si vyvinuli kontrolný mechanizmus, kedy obaja kontrolujú svoje správanie sa pred oprávnenu v tom, že nespomínajú otca, lebo oprávnenej to podľa maloletých vadí a reaguje neprimerane, krikom a výčitkami, ktoré smeruje voči mal. synom. Vzhľadom k uvedenému je dôvodné predpokladať, že pokiaľ aj mal. deti pred oprávnenu popreli, že by sa pred kolíznym opatrovníkom vyjadrili tak, ako v uznesení uvádza súd, je možné to pripísať len tomu, že mal. B. a mal. Q. oprávnenej nepotvrdili svoje vyjadrenia len z dôvodu, aby oprávnená opätovne nekričala a nevyčítala mal. synom ich vyjadrenia, nerozprávala vulgárne a neosočovala otca pred mal. B. a mal. Q.. Dovoľujeme si poznamenať, ako to vyplýva aj z doterajšieho správania sa oprávnenej, konanie oprávnenej sa javí ako účelné a nepochopiteľné, priam absurdné, kedy je práve oprávnená tá, ktorá nerešpektuje rozsudok, odovzdáva mal. deti na styk s otcom nepripravené a povinného zavádza o ochorení mal. Q. a čerpaní OČR len z dôvodu, aby mu mal. Q. nemusela odovzdať na realizáciu styku. Oprávnená odvodzuje svoje právo byť prítomná alebo ustanoviť svojho zástupcu, ktorý by bol prítomný pri výsluchu maloletých detí z ustanovenia § 188 CSP. Ako sme už vyššie uviedli, v prípade výsluchu maloletého dieťaťa ide o osobitný druh dokazovania, kedy sa postupuje v zmysle § 38 CMP. Súd zisťoval názor mal. B. a mal. Q. spôsobom zodpovedajúcim ich veku a vyspelosti. Poukázal na čl. 12 ods. 1, 2 dohovoru o právach dieťaťa a § 38 ods. 1, 2 CMP. Mal za to, že aj na základe vyššie uvedeného je zřejmé, že potreba nariadenia výkonu rozhodnutia nebola a nie je daná a potrebná. Rovnako je zřejmé, že jednotlivé tvrdenia matky sú účelové a nereflektujúce záujem mal. Q. a mal. B.. Z tohto dôvodu má povinný za to, že je potrebné aj vzhľadom na súčasný postoj oprávnenej uznesenie o zamietnutí nariadenia na výkon rozhodnutia ako vecne správne potvrdiť.

6. Repliku podala oprávnená prostredníctvom právneho zástupcu. Uviedla, že povinný pokračuje v porušovaní súdneho rozhodnutia. Zamietnutie návrhu na nariadenie núteného výkonu súdneho rozhodnutia ho dokonca posmelilo. Povinný mal mať oboch maloletých v starostlivosti celý týždeň, no

namiesto toho doniesol maloletého B. domov k oprávnenej bez predošlého ohlásenia. Ona to nečakala a nemala pre maloletého navarené. Je dôvodné, aby súd vyhovel návrhu na nariadenie núteného výkonu súdneho rozhodnutia v celom rozsahu.

7. Procesný opatrovník nepodal ani odvolanie, ani vyjadrenie a ani repliku.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 C.s.p.) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti (§ 363 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že odvolanie oprávnenej nie je dôvodné, preto uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

9. Odvolací súd v rámci postupu svojho konania nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu, zrejme z dôvodov napadnutého uznesenia. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie by tak v zásade postačovalo iba konštatovanie správnosti dôvodov prezentovaných súdom prvej inštancie odvolacím súdom s odkazom na ne (ustanovenie § 387 ods. 2 a 3 C.s.p.). Nakoľko v odvolaní však oprávnená argumentovala spôsobom v ňom uvedeným, odvolací súd k týmto námietkam dodáva:

10. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 38 ods. 1 CMP, ak je účastníkom maloletý, ktorý je schopný vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne.

12. Podľa § 38 ods. 2 CMP, názor maloletého zisťuje súd spôsobom zodpovedajúcim jeho veku a vyspelosti. Podľa povahy veci zisťuje súd názor maloletého bez prítomnosti iných osôb.

13. „Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda - okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) - aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 592/2017-26 zo dňa 5.12.2017)

14. „K dovolacej argumentácii odporcu dovolací súd uvádza, že i keď predchádzajúca právna úprava ukladala účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nebol viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nebol povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu a vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. V rozhodnutí, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 125/1999, najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na samej podstate týchto skorších právnych záverov najvyššieho súdu nič nezmenila.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/63/2017 zo dňa 22.5.2018)

15. K odvolacej námietke oprávnenej, že boli porušené jej procesné práva v zmysle § 188 ods. 2 CSP, je potrebné konštatovať, že v civilnom spore sa aplikuje princíp kontradiktórnosti v plnom rozsahu,

kde v zmysle ustanovenia § 60 CSP ako strany konania stoja proti sebe žalobca a žalovaný. Naproti tomu konanie podľa CMP je charakterizované aplikáciou princípu oficiality, princípu materiálnej pravdy a vyšetrovacieho princípu, ktoré sú zakotvené v ustanovení § 35 a § 36 CMP. Z uvedeného je zrejmé, že nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. Okrem toho špeciálna právna úprava v § 38 ods. 2 CMP má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou uvedenou v § 188 ods. 2 CSP. To znamená, že aj keď oprávnená alebo jej právny zástupca neboli prítomní pri výsluchu maloletých, nemožno to označiť za porušenie procesných práv oprávnenej.

16. „Povinnosť súdu spísať o ním vykonaných úkonoch zápisnicu upravuje ustanovenie § 40 O.s.p., ktoré rámcovo určuje aj jej obsahové náležitosti. Podrobnejšia právna úprava spisovania zápisnice je obsiahnutá v ustanoveniach vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy (ďalej len „vyhláška“). Súdom vyhotovená zápisnica je verejnou listinou, súčasťou obsahu spisu a musí obsahovať náležitosti vymedzené v § 52 až 57 vyhlášky, ktoré sa odlišujú podľa toho, o akú zápisnicu ide.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 163/201 zo dňa 26.4.2016)

17. K odvolaciemu argumentu oprávnenej, že popiera pravdivosť tvrdení maloletého B. B. na výsluchu, je na mieste uviesť, že zápisnica je verejná listina. Údaje v zápisnici sa považuje za pravdivé dovtedy, kým nebol preukázaný opak. Na vyvrátenie pravdivosti údajov nepostačuje len spochybňovanie údajov bez predloženia relevantných dôkazov. Oprávnená síce tvrdila, že maloletý B. na priamu otázku oprávnenej dôrazne poprel, že by niečo také na výsluchu povedal, ale toto svoje tvrdenie ničím nepreukázala. Okrem toho, v tejto súvislosti je potrebné prihliadnuť aj na tvrdenie maloletého B. na výsluchu zo dňa 12.6.2018 (č.l. 110): „Mama má nervóznú povahu, ale on s ňou vychádza dobre. Len mu veľmi prekáža, že nemôžu ani len spomenúť otca, lebo jej to veľmi vadí a vždy to končí výčitkami.“, z čoho je potrebné usudzovať na to, že maloletý B. má tendenciu za účelom vylúčenia priameho sporu s oprávnenou pritakávať oprávnenej. Z uvedeného je zrejmé, že skutočnosti uvedené v zázname z výsluchu maloletého B., nar. XX.XX.XXXX a Q., nar. XX.X.XXXX zo dňa 12.6.2018 (č.l. 109-110) je potrebné vyhodnotiť ako pravdivé a vierohodné.

18. „Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávne hodnotenie dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať z jeho skutkovými závermi, napr. namietat', že súd mal uveriť inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a pod. To znamená, že hodnotenie dôkazov a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 M Cdo 14/2011 zo dňa 28.5.2012)

19. K odvolacej námietke oprávnenej, že súd prvej inštancie vyhodnotil jednotlivé dôkazy samostatne aj v ich vzájomnej súvislosti nesprávne, je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a neopomenul žiadne rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, pričom pri hodnotení dôkazov rešpektoval pravidlá logického myslenia. Keďže výpovede rodičov oprávnenej na jednej strane a maloletých B. a Q. na strane druhej vykazovali odlišnosti, bolo potrebné z vykonaného dokazovania ustáliť skutkový stav. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť že maloletý B. a Q. majú úprimný citový vzťah k obom rodičom a vypovedali spontánne. Naproti tomu výpoveď rodičov oprávnenej je poznačená silným citovým vzťahom k oprávnenej, ktorej aj osobne pomáhajú pri výchove maloletých B. a Q.. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že tvrdenia maloletých B. a Q. korešpondujú s výpoveďou povinného. Z uvedeného je zrejmé, že výpovede maloletých B. a Q. sú vierohodné. To znamená, že súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy ako jednotlivito tak aj vo vzájomných súvislostiach správne.

20. Podľa § 376 ods. 1 CMP, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

21. Podľa § 3 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z.z., súd po podaní návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 zákona) alebo po začatí konania, ktoré sa začína bez návrhu (§ 376 ods. 2 zákona), pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia zisťuje, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu a či existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu.

22. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne ustálil, že nedošlo k takému porušeniu zo strany otca, ktoré by odôvodňovali nariadenie výkonu rozhodnutia. Keďže za daného stavu súd prvej inštancie návrh oprávnenej na nariadenie výkonu rozhodnutia zamietol v súlade so zákonom a správne, odvolací súd uznesením v zmysle § 387 ods. 1 CSP napadnuté uznesenie potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).